ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 7. júna 2007 *

Vo veci C-50/06,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 31. januára 2006,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. Condou-Durande a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Holandskému kráľovstvu, v zastúpení: H. G. Sevenster a M. de Grave, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

* Jazyk konania: holandčina.

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas (spravodajca), sudcovia J. Klučka, J. N. Cunha Rodrigues, P. Lindh a A. Arabadjiev,

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev vo svojej žalobe navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Holandské kráľovstvo si tým, že na občanov Únie neuplatňuje smernicu Rady 64/221/EHS z 25. februára 1964 o koordinácii osobitných opatrení o pohybe a pobyte cudzích štátnych príslušníkov, prijatých z dôvodov verejného poriadku, verejnej

bezpečnosti alebo verejného zdravia (Ú. v. ES 1964, 56, s. 850; Mim. vyd. 05/001, s. 11), ale všeobecnú právnu normu týkajúcu sa cudzincov, ktorá umožňuje systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z uvedenej smernice.

Právny rámec

Právo Spoločenstva

2 Článok 18 ods. 1 ES stanovuje, že každý občan Únie má právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov, pričom podlieha obmedzeniam a podmienkam ustanoveným v Zmluve ES a v opatreniach prijatých na jej vykonanie.

3 Smernica 64/221 sa v zmysle svojho článku 1 týka štátnych príslušníkov členského štátu, ktorí majú bydlisko v inom členského štáte Spoločenstva alebo cestujú do iného členského štátu Spoločenstva buď na účel výkonu zamestnania či samostatnej zárobkovej činnosti, alebo ako prijímatelia služieb. Ustanovenia tejto smernice sa uplatňujú rovnako na manžela/manželku a rodinných príslušníkov, ktorí prichádzajú do úvahy v zmysle ustanovení nariadení a smerníc prijatých v tejto oblasti podľa Zmluvy.

4 Smernica 64/221 sa v zmysle svojho článku 2 týka všetkých opatrení členských štátov prijatých na základe dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia, ktoré priamo súvisia so vstupom na ich územie, vydávaním alebo obnovovaním povolení na pobyt alebo vyhostením z ich územia.

5 Podľa znenia článku 3 ods. 1 a 2 tejto smernice:

„1. Opatrenia podniknuté z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti sa zakladajú výlučne na osobnom správaní dotknutej osoby.

2. Predchádzajúce odsúdenie v trestnom konaní nie je dôvodom pre podniknutie takýchto opatrení."

6 Podľa článku 8 smernice 64/221 má mať dotknutá osoba právo použiť voči rozhodnutiu o povolení vstupu, zamietnutí vydania či obnovenia povolenia na pobyt alebo o vyhostení z územia rovnaké opravné prostriedky, aké majú štátni príslušníci predmetnej krajiny voči správnym aktom.

7 Článok 9 tej istej smernice má za cieľ zabezpečiť štátnym príslušníkom členských štátov, ktorí čelia rozhodnutiu o zamietnutí vydania či obnovenia povolenia na pobyt, alebo sa ich týka rozhodnutie o vyhostení, minimálnu procesnú záruku.

Vnútroštátne právo

8 Článok 1 zákona o cudzincoch (Vreemdelingenwet) z 23. novembra 2000 (Stb. 2000, č. 495) stanovuje:

„V tomto zákone a z neho vychádzajúcich ustanoveniach pojmy znamenajú:

…

e) Štátni príslušníci Spoločenstva:

1. štátni príslušníci členských štátov Európskej únie, ktorí sú v zmysle Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva oprávnení vstúpiť na územie iného členského štátu a zdržiavať sa tam;

2. rodinní príslušníci osôb uvedených v bode 1, ktorí majú štátnu príslušnosť tretích štátov a sú v nadväznosti na rozhodnutie prijaté podľa Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva oprávnení vstúpiť na územie členského štátu a zdržiavať sa tam;

…

m) Cudzinec:

osoba, ktorá nemá holandskú štátnu príslušnosť a s ktorou na základe zákona nie je možné zaobchádzať ako s Holanďanom.“

9 Článok 8 písm. e) toho istého zákona stanovuje, že cudzinec má ako štátny príslušník Spoločenstva legálny pobyt v Holandsku, iba ak sa jeho pobyt zakladá na predpise prijatom podľa Zmluvy alebo Dohody o európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/052, s. 3).

10 Článok 63 zákona o cudzincoch uvádza, že cudzinec, ktorý nemá legálny pobyt v Holandsku a sám neopustil túto krajinu v lehote stanovenej týmto zákonom, môže byť podľa článku 27 ods. 1 písm. b) alebo článku 45 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona vyhostený.

11 Podľa článku 67 toho istého zákona:

„1. Cudzinec môže byť ministrom vyhlásený za *persona non grata*:

a) ak nemá legálny pobyt v Holandsku a opakovane sa dopustil činov trestných podľa tohto zákona;

b) ak bol rozsudkom, proti ktorému nie je možné podať opravný prostriedok, odsúdený za trestné činy, za ktoré hrozí trest odňatia slobody na tri roky alebo vyšší, alebo mu bolo uložené opatrenie uvedené v článku 37a Wetboek van Strafrecht;

c) ak predstavuje hrozbu pre verejný poriadok alebo národnú bezpečnosť a v zmysle článku 8 písm. a) až e) alebo písm. l) nemá v Holandsku legálny pobyt;

d) na základe medzinárodnej zmluvy alebo

e) v záujme medzinárodných vzťahov Holandska.

…

3. Ako výnimka z článku 8 cudzinec, ktorý bol vyhlásený za *persona non grata*, nemôže mať [v Holandsku] legálny pobyt.“

12 Tento článok v podstate preberá článok 21 zákona o cudzincoch z roku 1965, na ktorý poukázala Komisia vo svojej žalobe.

13 Článok 1.5 ods. 1 výnosu o cudzincoch (Vreemdelingenbesluit) z 23. novembra 2000 (Stb. 2000, č. 497) je formulovaný takto:

„Pokiaľ ide o rozhodnutie o sťažnosti alebo odvolaní v správnom konaní, ak napadnuté rozhodnutie odmieta štátnemu príslušníkovi Spoločenstva vstup do Holandska alebo ak uvádza, že štátny príslušník Spoločenstva nemá legálny pobyt v zmysle článku 8 písm. e) zákona, alebo ak sa legálny pobyt skončil z dôvodov týkajúcich sa nebezpečenstva pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo verejné zdravie v zmysle smernice 64/221…, minister rozhodne v súlade so stanoviskom poradného výboru pre záležitosti cudzincov.“

14 Článok 8.13 tohto výnosu uvádza:

„1. Vyhostenie štátneho príslušníka Spoločenstva sa nevykoná, kým sa nepreukáže, že daná osoba nemá právo na pobyt alebo že jej právo na pobyt zaniklo.

2. Cudzinec, ktorý je štátnym príslušníkom štátu, ktorý je zmluvnou stranou Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva alebo Dohody o Európskom hospodárskom priestore, alebo jeho rodinní príslušníci, nemajúci právo na pobyt ako štátni príslušníci Spoločenstva, alebo ktorých právo na pobyt zaniklo, budú vyhostení až po poskytnutí aspoň štvortýždňovej lehoty na odchod do inej krajiny než Holandsko, do ktorej majú zaručený vstup.

3. Vyhostenie cudzinca uvedeného v odseku 2 sa nevykoná, až kým nie je prijaté rozhodnutie o sťažnosti podanej v stanovenej lehote voči rozhodnutiu v zmysle odseku 2.

4. V naliehavých prípadoch je možné odchýliť sa od odsekov 2 a 3.“

15 Bod B10/7.3.2 obežníka o cudzincoch (Vreemdelingencirculaire, Stcrt. 2000, č. 64, s. 17) stanovuje, že štátni príslušníci Únie, ako aj ich rodinní príslušníci, ktorí majú legálny pobyt v Holandsku, môžu byť vyhostení len ministrom (článok 63 ods. 2 zákona o cudzincoch). V tejto súvislosti je potrebné zobrať do úvahy záruky uvádzané v článkoch 1.5 a 8.13 výnosu o cudzincoch. Naopak, pokiaľ ide o štátnych príslušníkov a ich rodinných príslušníkov, ktorí nedisponujú, alebo už viac nedisponujú platným povolením na pobyt založeným na práve Spoločenstva, alebo akomkoľvek inom predpise, je podľa bodu B10/7.3.1 toho istého obežníka potrebné uplatniť všeobecné predpisy týkajúce sa odchodu a vyhostenia, a to články 61 až 65 zákona o cudzincoch.

16 Zákon o cudzincoch, výnos o cudzincoch a obežník o cudzincoch sa stali účinnými 1. apríla 2001.

Konanie pred podaním žaloby

17 Viacerí občania Únie, ktorí boli v Holandsku odsúdení na tresty odňatia slobody, adresovali Komisii sťažnosti týkajúce sa opatrení prijatých voči nim holandskými orgánmi, ktorými boli vyhlásení za *persona non grata* z dôvodov verejného poriadku. V nadväznosti na skúmanie týchto sťažností Komisia prijala záver, že všeobecná holandská právna úprava týkajúca sa cudzincov, uplatniteľná rovnako na štátnych príslušníkov iných členských štátov, nie je, pokiaľ ide o občanov Únie, v súlade so smernicou 64/221, pretože umožňuje systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia zo štátneho územia. V dôsledku toho Komisia 19. decembra 2002 zaslala Holandskému kráľovstvu výzvu, aby predložilo svoje pripomienky.

18 Vo svojej odpovedi zo 6. marca 2003 holandská vláda poprela výhradu uvádzanú Komisiou. Občania Únie, ktorí nemajú právo na pobyt v zmysle ustanovení práva Spoločenstva, podľa nej nepatria do pôsobnosti smernice 64/221. Za podobného predpokladu sa na nich uplatňujú vnútroštátne ustanovenia. Takým je najmä prípad, ak ide o štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí nepredložili dôkaz o svojej štátnej príslušnosti prostredníctvom platného pasu alebo identifikačnej karty. To isté platí, ak ide o štátnych príslušníkov iných členských štátov, ktorí v Holandsku využívali verejnú pomoc, ako napríklad sťažovatelia, pretože táto okolnosť má automaticky za následok stratu práva na pobyt.

19 Okrem toho holandská vláda uvádza, že vnútroštátne orgány nemajú povinnosť vyhostiť cudzincov, ktorí boli odsúdení v trestnom konaní, ale že disponujú voľnou úvahou, ktorá im umožňuje zvážiť rôzne prítomné záujmy. Pred prijatím rozhodnutia o vyhostení sú skúmané rodinné pomery dotknutej osoby.

20 Keďže táto odpoveď Komisiu nepresvedčila, Komisia 9. júla 2004 zaslala Holandskému kráľovstvu odôvodnené stanovisko, v ktorom zopakovala výhradu uvedenú vo výzve a vyzvala na prijatie opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s týmto stanoviskom v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia.

21 Pretože holandská vláda odpovedala na toto odôvodnené stanovisko 24. septembra 2004 zotrvávajúc v podstate na svojom skoršom stanovisku, Komisia sa rozhodla podať túto žalobu.

O žalobe

O prípustnosti

22 Holandské kráľovstvo vo svojom vyjadrení k žalobe vznáša námietku neprípustnosti založenú na rozšírení predmetu žaloby.

23 Podľa holandskej vlády Komisia vo svojej výzve z 19. decembra 2002 a v odôvodnenom stanovisku z 9. júla 2004 vytýkala tejto vláde výlučne to, že na občanov Únie uplatňuje nie ustanovenia smernice 64/221, ale všeobecnú právnu úpravu týkajúcu sa cudzincov, ktorá umožňuje systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia. Naopak, vo svojej žalobe Komisia všeobecným spôsobom uvádza, že táto právna úprava nie je v súlade s právom Spoločenstva z dôvodu, že nerozlišuje medzi cudzincami vo všeobecnosti na jednej strane a štátnymi príslušníkmi iných členských štátov na strane druhej. Okrem toho je žalovanému vytýkané, že neprebral riadne smernicu 64/221 do vnútroštátneho právneho poriadku.

24 Vo svojej replike Komisia uvádza, že jej žaloba sa týka iba systematického a automatického spájania odsúdenia v trestnom konaní s opatrením vyhostenia zo štátneho územia, ktoré predmetná právna úprava umožňuje, pokiaľ ide o občanov Únie.

25 Toto tvrdenie potvrdzuje znenie žalobných návrhov, v ktorých Komisia žiada, aby Súdny dvor určil, že Holandské kráľovstvo si tým, že na občanov Európskej únie neuplatňuje smernicu Rady 64/221, ale všeobecnú právnu normu týkajúcu sa cudzincov, ktorá umožňuje systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z uvedenej smernice.

26 Za týchto okolností holandská vláda nemôže Komisii vytýkať, že rozšírila predmet žaloby, ako bol definovaný konaním pred podaním žaloby.

27 Námietka neprípustnosti teda musí byť zamietnutá.

O veci samej

28 Ako bolo uvedené v bode 25 tohto rozsudku, Komisia vytýka Holandskému kráľovstvu, že si nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 64/221, tým, že na občanov Európskej únie neuplatňuje ustanovenia tejto smernice, ale všeobecnú právnu normu týkajúcu sa cudzincov, ktorá umožňuje systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia.

29 Komisia uvádza, že každý občan Únie musí mať možnosť uplatňovať hmotnoprávne a procesné záruky uvádzané smernicou 64/221 bez ohľadu na svoju situáciu v oblasti práva na pobyt. Podľa článku 3 tejto smernice vyhostenie takéhoto občana z dôvodov verejného poriadku sa musí zakladať na jeho osobnom správaní a nemôže byť odôvodnené len existenciou odsúdení v trestnom konaní. Judikatúrou je ustálené, že členské štáty môžu vyhostiť štátnych príslušníkov iných členských štátov z takýchto dôvodov výlučne vtedy, ak dotknutá osoba predstavuje skutočnú a dostatočne závažnú hrozbu týkajúcu sa základného záujmu predmetnej spoločnosti.

30 Podľa Komisie si Holandské kráľovstvo nesplnilo svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 64/221, dokonca za predpokladu, že všeobecná holandská právna úprava týkajúca sa cudzincov neprináša automatické vyhostenie a že sa v tomto kontexte zvažujú rôzne prítomné záujmy. Nie je vylúčené, že vnútroštátne orgány vychádzajú z predpokladu, že cudzinci, ktorí boli odsúdení v trestnom konaní, musia byť vyhostení, ak tomu nebránia osobitné okolnosti.

31 V dôsledku toho je potrebné na jednej strane skúmať, či občania Únie môžu uplatňovať záruky uvádzané smernicou 64/221 nezávisle od štatútu rezidenta, a na druhej strane otázku údajného systematického a automatického spájania odsúdenia v trestnom konaní s opatrením vyhostenia, ktoré umožňuje predmetná právna úprava.

32 Na úvod je potrebné pripomenúť, že poslaním štatútu občana Únie je byť základným štatútom štátnych príslušníkov členských štátov (rozsudky z 20. septembra 2001, Grzelczyk, C-184/99, Zb. s. I-6193, body 30 a 31, ako aj z 15. marca 2005, Bidar, C-209/03, Zb. s. I-2119, bod 31). Podľa článku 18 ods. 1 ES má každý občan Únie právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov. Štátny príslušník členského štátu, ktorý nemá v hostiteľskom členskom štáte právo na pobyt podľa

iných ustanovení Zmluvy alebo ustanovení prijatých na jej vykonanie, preto môže uplatňovať právo na pobyt čisto z dôvodu, že je občanom Únie, na základe priameho uplatnenia tohto článku (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. septembra 2002, Baumbast a R, C-413/99, Zb. s. I-7091, bod 84, a zo 7. septembra 2004, Trojani, C-456/02, Zb. s. I-7573, bod 31).

33 Toto právo však nie je nepodmienené. Článok 18 ods. 1 ES uvádza, že je priznané iba s výhradou obmedzení a podmienok ustanovených v Zmluve a v opatreniach prijatých na jej vykonanie (pozri najmä rozsudky Trojani, už citovaný, body 31 a 32, ako aj z 18. júla 2006, De Cuyper, C-406/04, Zb. s. I-6947, bod 36).

34 Medzi obmedzeniami a podmienkami uvádzanými alebo povolenými právom Spoločenstva smernica 64/221 umožňuje členským štátom vyhostiť štátnych príslušníkov iných členských štátov zo svojho územia z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti, ak sú rešpektované hmotnoprávne a procesné záruky stanovené touto smernicou a všeobecnými zásadami práva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. júla 2002, MRAX, C-459/99, Zb. s. I-6591, body 61 a 62, ako aj z 31. januára 2006, Komisia/Španielsko, C-503/03, Zb. s. I-1097, body 43 a 44).

35 Ako vyplýva z judikatúry, záruky uvádzané smernicou 64/221 si vyžadujú, pokiaľ ide o ich osobnú pôsobnosť, široký výklad (pozri v tomto zmysle rozsudok MRAX, už citovaný, bod 101). Členské štáty musia prijať všetky ustanovenia s cieľom zabezpečiť každému štátnemu príslušníkovi iného členského štátu postihnutého rozhodnutím o vyhostení požívanie ochrany, ktorú pre neho predstavujú ustanovenia tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. júna 2005, Dörr a Ünal, C-136/03, Zb. s. I-4759, bod 49). Ak by z požívania týchto hmotnoprávnych a procesných záruk boli vylúčení občania Únie, ktorí v hostiteľskom členskom štáte nemajú legálny pobyt, boli by tieto ustanovenia zbavené podstaty svojho potrebného účinku.

36 Tento výklad je potvrdený už citovaným rozsudkom MRAX, v ktorom Súdny dvor konštatoval, že štátny príslušník tretieho štátu, ktorý je rodinným príslušníkom štátneho príslušníka Spoločenstva, ale nespĺňa podmienky na legálny pobyt, musí mať možnosť uplatňovať procesné záruky uvádzané smernicou 64/221.

37 Preto je potrebné konštatovať, že výklad, podľa ktorého sa ustanovenia smernice 64/221 uplatňujú výlučne na občanov Únie, ktorí v hostiteľskom členskom štáte majú legálny pobyt, nie je v súlade s právom Spoločenstva.

38 Následne, pokiaľ ide o systematické a automatické spájanie odsúdenia v trestnom konaní s opatrením vyhostenia zo štátneho územia, ktoré umožňuje všeobecná holandská právna úprava týkajúca sa cudzincov, pokiaľ ide o občanov Únie, je potrebné poznamenať, že podľa článku 67 zákona o cudzincoch v spojení s článkom 1 písm. m) toho istého zákona cudzinec, teda akákoľvek osoba, ktorá nemá holandské občianstvo, môže byť príslušnými holandskými orgánmi vyhlásený za *persona non grata*, najmä ak bol rozsudkom, proti ktorému nie je možné podať opravný prostriedok, odsúdený za trestné činy, za ktoré hrozí trest odňatia slobody na tri roky alebo vyšší.

39 Hoci je pravda, že podľa predmetnej právnej úpravy, tak ako je vykladaná obežníkom o cudzincoch, je v prípade štátnych príslušníkov Únie, ako aj ich rodinných príslušníkov potrebné zobrať do úvahy záruky stanovené v článkoch 1.5 a 8.13 výnosu o cudzincoch, skutočnosťou zostáva, že toto pravidlo sa týka iba osôb, ktoré majú v Holandsku legálny pobyt.

40 Keďže sa smernica 64/221 uplatňuje rovnako na občanov Únie, ktorí na území hostiteľského členského štátu nemajú legálny pobyt, takáto osoba môže byť vyhostená z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti iba za striktných obmedzení, ktoré táto smernica uvádza.

41 Podľa článku 3 ods. 1 smernice 64/221 sa opatrenia podniknuté z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti musia zakladať výlučne na osobnom správaní dotknutej osoby. Odsek 2 tohto článku upresňuje, že len samotná existencia predchádzajúcich odsúdení v trestnom konaní nemôže automaticky odôvodňovať takéto opatrenia. Z existencie odsúdenia v trestnom konaní tak možno vychádzať len vtedy, pokiaľ okolnosti, ktoré viedli k takému odsúdeniu, poukazujú na osobné správanie, ktoré predstavuje aktuálne ohrozenie verejného poriadku (pozri najmä rozsudky z 27. októbra 1977, Bouchereau, 30/77, Zb. s. 1999, bod 28; z 19. januára 1999, Calfa, C-348/96, Zb. s. I-11, bod 24; Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 44, a z 27. apríla 2006, Komisia/Nemecko, C-441/02, Zb. s. I-3449, bod 33).

42 Súdny dvor vždy zdôrazňoval, že výhrada verejného poriadku predstavuje výnimku zo základnej zásady voľného pohybu osôb, ktorú je potrebné vykladať reštriktívne a ktorej rozsah členské štáty nemôžu určovať jednostranne (rozsudky z 28. októbra 1975, Rutili, 36/75, Zb. s. 1219, bod 27; Bouchereau, už citovaný, bod 33; Calfa, už citovaný, bod 23; z 29. apríla 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Zb. s. I-5257, body 64 a 65; Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 45, a Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 34).

43 Podľa ustálenej judikatúry odvolanie sa na pojem verejného poriadku vnútroštátnymi orgánmi v každom prípade vyžaduje, aby popri spoločenskom probléme, ktorým je každé porušenie zákona, existovalo aj skutočné a dostatočne závažné ohrozenie základného záujmu spoločnosti (rozsudky Rutili, už citovaný, bod 28; Bouchereau, už citovaný, bod 35; Orfanopoulos a Oliveri, už citovaný, bod 66; Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 46, a Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 35).

44 Podľa Súdneho dvora právu Spoločenstva tiež odporujú vnútroštátne ustanovenia, ktoré vychádzajú z prezumpcie, že štátni príslušníci iných členských štátov, ktorí boli odsúdení na určitý trest za špecifické trestné činy, musia byť vyhostení (pozri rozsudok Orfanopoulos a Oliveri, už citovaný, bod 93).

45 Hoci v prejednávanej veci nebolo preukázané, že v holandskej všeobecnej právnej úprave týkajúcej sa cudzincov existuje automatické spájanie odsúdenia v trestnom konaní s opatrením vyhostenia zo štátneho územia, skutočnosťou zostáva, že táto právna úprava umožňuje vyhostiť z územia Holandského kráľovstva občanov Únie, ktorí boli odsúdení v trestnom konaní, mimo hmotnoprávnych a procesných záruk uvádzaných smernicou 64/221. V konečnom dôsledku nemôže byť vylúčené, že rozhodnutie o vyhostení bude vynesené proti takejto osobe napriek zohľadneniu rodinných pomerov, pričom jej osobné správanie a existencia alebo absencia skutočného a dostatočne závažného ohrozenia verejného poriadku nebudú zohľadnené.

46 Preto je potrebné konštatovať, že holandská všeobecná právna úprava týkajúca sa cudzincov umožňuje, pokiaľ ide o občanov Únie, systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia.

47 Nakoniec holandská vláda vo svojom vyjadrení k žalobe uvádza, že prehodnotila svoje stanovisko vo svetle najnovšej judikatúry Súdneho dvora. Uznáva, že každý občan Únie patrí do pôsobnosti smernice 64/221 a musí mať možnosť požívať hmotnoprávne a procesné záruky, ktoré táto smernica stanovuje. Podľa uvedenej vlády vnútroštátna právna úprava musí byť zosúladená s právom Spoločenstva v rámci prebratia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) č. 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46, korigendum v Ú. v. EÚ L 229, s. 35), do vnútroštátneho právneho poriadku.

48 Z tohto hľadiska stačí pripomenúť, že existencia nesplnenia povinnosti sa má hodnotiť vo vzťahu k situácii členského štátu ku dňu uplynutia lehoty stanovenej

v odôvodnenom stanovisku a že Súdny dvor nemôže brať do úvahy neskoršie zmeny (pozri najmä rozsudky z 27. novembra 1990, Komisia/Grécko, C-200/88, Zb. s. I-4299, bod 13; zo 14. apríla 2005, Komisia/Grécko, C-22/04, neuverejnený v Zbierke, bod 19, a zo 14. júla 2005, Komisia/Nemecko, C-433/03, Zb. s. I-6985, bod 32).

49 V prejednávanej veci je nesporné, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku Holandské kráľovstvo neprijalo opatrenia potrebné na ukončenie vytýkaného nesplnenia povinností.

50 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je žaloba, ktorú podala Komisia, dôvodná.

51 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že Holandské kráľovstvo si tým, že na občanov Únie neuplatňuje smernicu 64/221, ale všeobecnú právnu úpravu týkajúcu sa cudzincov, ktorá umožňuje systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z uvedenej smernice.

O trovách

52 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Holandské kráľovstvo na náhradu trov konania a Holandské kráľovstvo nemalo úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Holandské kráľovstvo si tým, že na občanov Únie neuplatňuje smernicu Rady 64/221/EHS z 25. februára 1964 o koordinácii osobitných opatrení o pohybe a pobyte cudzích štátnych príslušníkov, prijatých z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia, ale všeobecnú právnu úpravu týkajúcu sa cudzincov, ktorá umožňuje systematicky a automaticky spájať odsúdenie v trestnom konaní s opatrením vyhostenia, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z uvedenej smernice.**

2. **Holandské kráľovstvo je povinné nahradiť trovy konania.**

Podpisy